

GÖMÖRI GYÖRGY

1620, Lőcse:

Bethlen Gábor levele lovaskatonáihoz

Szomorú szívvel csodálkozom,
hogy több zsoldot mertek kérni
tőlünk a hadviseléshez.

Nyomorult, pusztuló hazánkat
nem szolgálnátok fizetetlen? Nem,
inkább raboltok, prédáltok – a természetes
ellenség sem pusztította az országot jobban
tinálatok! Jelentik, hogy ahol csak
jártatok, a szegényeket iszonyú
kegyetlenséggel dúltátok,
és sokan közületek förtelmes
paráznságokat cselekedtek!

Parancsolom: becsüljétek meg
magatokat, legyen vége a sok
istentelenségnek, vigyázzatok
a magyarok jó hírére-nevére, ellenség ellen
bátrak és ne viasz emberek legyetek –
ne fosztogassatok, mint amaz undok életű, rabló kozákok!
Hópénzt tőlem csak akkor kaptok,
ha pénzért, nem erővel vesztek zabot
és eleséget. Ha vitézi módon éltek.
Legyetek hát egészségben és serények
az igaz vitézségben.

Gabriel, manu propria

Királyi panasz

Nehéz választott királynak lenni
mivel az emberek sokügyűek
és az állam sajnos nem csak én vagyok
családom zúgolódik
mert az égvilágon semmire sincs időm
utazgatnom kell mert elfogyott a pénz
és nekem kell foglalkoznom

a közbiztonsággal a közlekedéssel a köz-
ellátással de még az Operaház
igazgatásával is
nehéz nagyon nehéz
hiába ígérgettem hogy
„mindenki jól fog járni”
ilyesmi csak a mesében létezik
most számonkérlek rajtam
a kenyér árát és minőségét
az irdatlan kátyúkat az utakon
meg azt hogy a tavalyinál kevesebb rozs terem
közben készül a nagy tavaszi árvíz –
fontolgatom a végső szavakat:
après moi le déluge